

LATGALĪŠU VOLŪDYS DIKTATS

Ostoituo diktata latgalīšu rokstu volūdā teksts.

Latgalīšu puosoka "Lopsa sludynoj mīru"*

Rubyns sēdēja bārza zorā. Kluot dagoja lopsa i soka: "Lobs reits, rubineņ, kai styprys, vasals? Es kai tik izdzierdu tovu jaukū baļseņu**, tai tiuleņ i atguoju teve apraudzeitu."

"Paļdis, paļdis, lapsen, par lobu vuordu!" atsaceja rubyns.

Lopsa apsamete par kurlū i soka: "Kū tu runoj, rubineņ? Es pi vacuma nadadzieržu. Tu lobuok nūlāktu zemē i pasarunuotu ar mani, pastaiguotu pa zuoleiti."

"Es beistūs lēkt zemē," atbiļdēja rubyns. "Mums putnim nav juostaigoj pa zemi, kur myus var sagiut i apēst kaidis plieseigs zviers, bet bārzā maņ nikuo nav juosabeist."

"Voi tod tu mane beistīs?" ar laipnu mēleiti runuoja lopsa. "Es tak tova draudzineite i mane tev nav juosabeist."

"Es teve nasabeistu," saceja otkon rubyns. "Var gadeitīs i kaidis cyts zviers, kurs mani var sagiut."

"Ari cytu zvieru, rubineņ, nasabeisti; tagad nu zvieru vaļdeibys ir izdūts jauns lykums, kurs aizlīdz vysaidus uzbrukumus. Niu jau vysi dzeivoj labi i sadareigi.

Puosokys turpynuojums:

Zieri jau vairs na tik ar putnim, bet ari sovā storpā dzeivoj mīreigi: vīns ūtra naaizteik."

"Nui! Tys gon ir labi!" saceja rubyns. "Tagad pat, ekur, skrīn suni. Ka tys byutu pa vacam lykumam, tod tev byutu juobāg kryumūs, bet tagad ari tev suņu nav kuo beitīs."

Lobpsa kai tik padzierda par sunim, tai tiuleņ saslēja auss i suoce viertīs, iz kuru pusi bēgt. Tū radzādams, rubyns suoce vaicuat: "Tu varbyut gribi bēgt? Deļkuo? Tagad tok jauns lykums: suni vairs naaiztiks."

"A kas jūs zyna?" atbiļdēja lopsa. "Vysaidi suni goduos. Varbyut jī lykuma nav dzierdiejuši?" I aizšmauce paceli.

* Puosoka nu Pītera Šmita sastateituo kruojuma "Latgaliešu pasakas" (1937).

** Pareizs vuorda pīroksts lūcejumā byus ari "baļseņu" (N. "baļseņš").